

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 175/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 12 stycznia 2021 roku sygn. akt II K 673/17			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania oskarżonemu W. C. zarzucanego mu przestępstwa z art. 220 & 1 k.k. w zw. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k., podczas gdy całość zgromadzonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

materiału dowodowego, w szczególności opinie biegłych sądowych pozyskane na etapie postępowania przygotowawczego z zakresu BHP oraz z zakresu chirurgii ogólnej, prowadzi do wniosku przeciwnego,

obraza przepisów postępowania tj. art. 201 k.p.k., mająca wpływ na treść orzeczenia, polegająca na zaniechaniu wezwania ponownie tych samych biegłych lub powołania innych . mimo istnienia istotnych sprzeczności między dopuszczonymi dowodami w postaci opinii biegłych z zakresu BHP i pozbawienie przymiotu prawdziwości opinii biegłego J. C., której tezy zdaniem sądu były nieprawidłowe, sprzeczne ze stanowiskiem doktryny oraz zasadami logicznego rozumowania, co miała wykazać dopuszczona na etapie postępowania sądowego opinia Biura (...) w L.,

obraza przepisów postępowania tj. art.

	<p>7 k.p.k.w zw. z art. 410 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia, polegająca na nieuwzględnieniu całego materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie oraz przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Analizując sposób procedowania sądu pierwszej instancji nie ma wątpliwości co do tego, że podnoszone uchybienie przepisom art. 7 k.p.k.w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 201 k.p.k. nie miało miejsca, gdyż na tym sądzie w kontekście okoliczności sprawy ujawnionych w toku postępowania nie ciążył obowiązek prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, w szczególności konfrontowania</p>				

autorów obu sporządzonych w przedmiotowej sprawie opinii czy też powołania innych biegłych. Trzeba bowiem stwierdzić, że gdy w sprawie występują rozbieżne opinie biegłych to sąd pierwszej instancji ma prawo w oparciu o art. 7 k.p.k. przyjąć za podstawę ustaleń faktycznych jedną z nich. Sprzeczność pomiędzy opiniami daje podstawę do stosowania art. 201 k.p.k. gdy sąd ten kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów nie byłby w stanie wyjaśnić owej sprzeczności i z powodu jej zaistnienia nie mógłby uznać kwestii wymagającej wiedzy specjalistycznej za rozstrzygniętą, a więc gdy żadnej z tych opinii nie mógłby uznać za przekonującą i odpowiadającą wymaganiom procesowym. Sam fakt zaistnienia różnicy między opiniami nie obliguje sądu orzekającego do powoływania innych biegłych, ponieważ w ramach swobodnej oceny dowodów sąd

orzekający może przyjąć tę opinię, która odpowiada wymaganiom procesowym i na jej podstawie stwierdzić okoliczności mające istotne znaczenie oraz wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013 roku sygn. akt V KK 80/13, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2012 roku sygn. akt II KK 261/12, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 roku sygn. akt II KK 192/14).

W przedmiotowej sprawie wywody skarżącego nie mogą zostać ocenione jako zasadne. Stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu rejonowego, opartymi na ocenie dowodów, w tym opinii biegłych, nie noszącej cech dowolności i w związku z tym pozostającej pod ochroną art. 7 k.p.k.. W zakresie w jakim stanowiska biegłych się wykluczały sąd ten wyciągnął właściwe wnioski. Powołanie się w

uzasadnieniu apelacji na judykat Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 3 marca 1981 roku IV KR 271/80, OSNPG 1981/8 - 9, poz. 101) dotyczący odrzucenia przez sąd orzekający wszystkich opinii i przyjęcia własnego stanowiska w danej kwestii wymagającej wiadomości specjalnych, nie może powyższej oceny zmienić, skoro dotyczy zgola odmiennej kwestii procesowej.

Sąd rejonowy nie odrzucił przecież obu sporządzonych opinii procesowych z zakresu bhp lecz tylko opinię biegłego J. C. w części dotyczącej naruszenia przez oskarżonego W. C. obowiązków pracowniczych wynikających z przepisów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, wiążących się z organizowaniem, przygotowaniem i prowadzeniem prac konserwacyjnych przy wagonie kolejowym przez brygadę prowadzoną przez brygadzystę Z. K.. Przyjęta za podstawę orzekania

opinia Instytucji
Specjalistycznej -
Biura (...) w L.
jest jasna, czytelna
i wyrazista, a przy
tym fachowa i
kompetentna.
Wyjaśnia w sposób
wyczerpujący
wszystkie istotne
dla rozstrzygnięcia
merytorycznego
kwestie i odnosi
się do wszystkich
problematycznych
zagadnień
związanych z
wykonywaniem prac
w hali naprawczej
wagonów w dniu
zdarzenia, nawet
tych nie mających
związku
przyczynowo -
skutkowego z
wypadkiem przy
pracy T. F..

Powodem
decydującym o
zasadności
nieuwzględnienia
przy orzekaniu przez
sąd rejonowy opinii
biegłego sądowego
J. C. było
bezpodstawne
przyjęcie przez niego
jako przyczyny
przedmiotowego
wypadku przy pracy
upadku T. F. z
platformy
transportowej
remontowanego
wagonu, jako że z
materiału
dowodowego
sprawy, a w
szczególności z

wyjaśnień
oskarżonego i
zeznań świadków -
pracowników
wykonujących w
dniu 3 lutego 2016
roku pracę na hali B1
Sekcji N. M. i (...) w
I. Zakładu (...) w K.
lub przebywających
w tym miejscu,
nie wynikało aby
ktokolwiek z nich
widział jak doszło
do upadku
pokrzywdzonego
oraz czy przewrócił
się on przebywając
na poziomie O
- posadzki hali
napraw wagonów
czy przebywając
lub wchodząc na
górną powierzchnię
wagonu. Tenże
materiał aktowy
sprawy - jak
słusznie dostrzegł
biegły Instytucji
Specjalistycznej -
Biura (...) w L.
- nie uprawniał
również do uznania,
że T. F. przewrócił
się w wyniku
uderzenia przez coś
lub o coś lub w
wyniku popchnięcia
przez inną osobę,
co doprowadziło do
logicznego
wnioskowania
(kwestionowanego
niezasadnie w
pisemnych
motywach apelacji),
że
najprawdopodobniej
upadł on na skutek
zasłabnięcia albo

utrąty równowagi
np. z powodu
potknięcia lub
poślizgnięcia się, a
powołując się na
teorię
wypadkoznawstwa
biegły w tym
właśnie dopatrył
się przyczyny
bezpośredniej
zaistniałego
wypadku. Tenże
biegły rozważył dwa
możliwe warianty
owego zasłabnięcia
lub utraty
równowagi.

Przy przyjęciu
pierwszego
wariantu, że upadek
T. F. nastąpił
gdy przebywał on
na poziomie O
hali B1 stojąc
lub przemieszczając
się po posadzce,
przyczyna ta była
jedyną przyczyną
wypadku tego
pracownika.

W przypadku
przyjęcia drugiego
wariantu, a
mianowicie że do
upadku doszło
podczas
przebywania ww. na
platformie
transportowej
remontowanego
wagonu lub podczas
wchodzenia na
wagon, dodatkową
przyczyną
(występująca obok
bezpośredniej) -
pośrednią wypadku

było nieuprawnione
wejście lub
wchodzenie na tę
platformę. T. F.
nie mógł wykonywać
zawodowo pracy na
wysokości z uwagi
na wynikające z
okresowych badań
lekarskich
przeciwskazania do
takowej. Materiał
dowodowy sprawy
dał podstawy do
przyjęcia, że nikt z
przełożonych takiej
pracy mu nie
poleciał.

Przy rozpatrywaniu
wersji pierwszej
wypadku
(pracownik stał lub
przemieszczał się po
posadzce hali) w
ocenie biegłego nie
nastąpiło naruszenie
przepisów lub
skonkretyzowanych
zasad bhp (ani przez
pracownika ani
przez pracodawcę).
Z oczywistych
powodów nie ma
przepisów i zasad
z dziedziny bhp,
które zabraniałyby
ulegania w czasie
pracy zasłabnięciom
lub miewania utrat
równowagi. Analiza
przez biegłego
okoliczności
przedmiotowego
wypadku
wynikających z
materiału
dowodowego nie
wykazała aby do
ewentualnego

potknięcia lub
poślizgnięcia się
pokrzywdzonego
przyczynił się stan
techniczny hali lub
porządkowy na hali
np. nierówna
posadzka,
porozrzucane
narzędzia lub
materiały, rozlane
śliskie substancje,
które to stany
mogłyby naruszać
wymagania prawne
określone w
przepisach
bezpieczeństwa i
higieny pracy lub
zasady bhp.
Stanowiska tego
nie może zmienić
wywód skarżącego
odwołującego się do
protokołu
powypadkowego
sporządzonego przez
Państwową
Inspekcję Pracy w
P., wskazującego
na zakrzywienie
sforzenia
mocującego most
jezdny wagonu,
którego naprawy
mógł podjąć się T.
F.. Użycie przez tego
ostatniego zbyt dużej
siły powodującej
ześlizgnięcie się jego
rąk z uchwytu
sforzenia byłoby,
zdaniem sądu
odwoławczego,
błędem leżącym po
stronie
pokrzywdzonego a
nie pracodawcy, a
poza tym taka
przyczyna wypadku

nie wynika z dowodów osobowych sprawy lecz ma charakter rozważań hipotecznych (protokół pokontrolny zawiera sformułowanie " prawdopodobnie pokrzywdzony chciał go naprawić, a następnie przesmarować ") i została również zakwestionowana przez biegłego J. C., jako sprzeczna z prawami fizyki (nie mogło nastąpić przemieszczenie ciała osoby ważącej 125 kg na odległość ponad 3 metrów wzdłuż wagonu do miejsca wyznaczonego śladem nr 1 - plamą krwi przy głowie ofiary).

Przy rozpatrywaniu drugiej wersji wypadku (pracownik przebywał na platformie transportowej naprawianego wagonu kolejowego lub wchodził na tą platformę) należy uznać, że naruszona została przez pracownika zasada wyrażona w art. 211 k.p. (obowiązek przestrzegania przepisów i zasad

bezpieczeństwa i higieny pracy, w tym obowiązek poddania się wstępnym, okresowym i kontrolnym oraz innym badaniom lekarskim i stosowania się do wskazań lekarskich). Natomiast pracodawca wypełnił swoje obowiązki względem T. F. i ten uzyskał w dniu 12 września 2014 roku zaświadczenie lekarskie z badań okresowych (z datą ważności do 12 września 2016 roku), w którym lekarz uznał brak przeciwwskazań do wykonywania przez badanego pracy na stanowisku rzemieślnika, jednakże z zakazem wykonywania niektórych czynności, w tym z zakazem pracy na wysokości. Z uwagi na fakt, że brak jest dowodów i przesłanek, że wchodzenie na wagon zlecił mu - mimo przeciwwskazań zdrowotnych pracownika do wykonywania pracy na wysokości - przełożony nie można przypisać naruszenia zasad

bhp temu
ostatniemu.

Przekonujący jest
wywód opinii

Institucji

Specjalistycznej -

Biura (...) w

L. zawarty w

ad. 5 dotyczący

braku możliwości

dowodowych

pozwalających na

jednoznaczne

ustalenie czy

pokrzywdzony

wypadkiem

pracownik upadł z

poziomu posadzki

hali czy też

spadł z wagonu.

Odwołanie się przez

opiniującego do

relacji procesowej

jednego z

pracowników

zakładu

(niewątpliwie S.

L.), wskazującej

na jednorazowe

spostrzeżenie

przebywania T.

F. na wagonie

kilka miesięcy przed

wypadkiem,

pozbawionej

informacji

dotyczących

okoliczności temu

towarzyszących i

wyprowadzenie

przez opiniującego

wniosku (również

w oparciu o

relacje wszystkich

pracowników

zakładu negujących

spostrzeżenie T. F.

wchodzącego na

platformę

transportową wagonu lub na niej przebywającego w dniu 3 lutego 2016 roku i większości pracowników że nigdy wcześniej nie widzieli ww. na wagonie), iż pokrzywdzony nie wchodził na wagony i jego upadek zaistniał w momencie przebywania na posadzce hali na poziomie O, nie stanowi - wbrew sugestii skarżącego - podważenia wiarygodności zeznań świadka. Nie może przecież ulegać wątpliwości, że incydentalny niewątpliwy fakt pobytu T. F. w dalekiej, w stosunku do czasu wypadku, przeszłości na powierzchni wagonu nie może przesądzać o jego przebywaniu na wagonie w dniu zdarzenia, a tym samym stanowić dowodu świadczącego o upadku z jego górnej powierzchni. Dowodu takiego nie stanowi również, wbrew twierdzeniom apelanta, protokół oględzin miejsca wypadku , wskazujący na ujawnienie na powierzchni wagonu

rękawiczki należącej do pokrzywdzonego. Kwestię tę wyjaśnił w sposób jednoznaczny sąd pierwszej instancji podczas przesłuchania świadków S. L. , T. G. i K. S., którzy widzieli na dłoniach T. F. zaraz po wypadku obie rękawice, a pierwszy z wymienionych zdjął je pokrzywdzonemu odrzucając na bok aby umożliwić pracownikom karetki pogotowia akcję ratowniczą. Ustalenie zatem kto ową rękawicę umieścił na górnej powierzchni wagonu nie ma absolutnie żadnego znaczenia, istotne jest natomiast że nie leżała tam przed wypadkiem.

Jakkolwiek rację ma prokurator, że rozważana wersja pierwsza wypadku przy pracy (pracownik stał lub przemieszczał się po posadzce hali) nie pozostaje w korelacji z opinią biegłego sądowego z zakresu chirurgii R. K., według którego bardziej prawdopodobne jest (ale nie pewne), że doznane przez

pokrzywdzonego
urazy, w
szczególności
seryjne złamanie
prawie wszystkich
żeber, pęknięcie
płuca, złamanie
wrostków
kręgosłupa i
wieloodłamowe
złamanie łopatki,
powstały podczas
upadku z wysokości.
Są to ogólne
wnioski biegłego
medyka, oparte na
jego zdobytej wiedzy
i doświadczeniu
zawodowym. W
światle ogólnych
wniosków płynących
z tej opinii, w
aspekcie
odpowiedzialności
poszczególnych osób
za powstanie
wypadku,
szczegółowe
ustalenie czy T. F.
spadł z wagonu czy
upadł z poziomu
posadzki, nie jest
konieczne - czego
dowodzi fachowa i
kompetentna opinia
Instytucji
Specjalistycznej -
Biura (...) w
L.. Niezależnie od
przyjętej wersji
wydarzeń i
okoliczności upadku
T. F. w dniu 3
lutego 2016 roku do
zaistnienia wypadku
nie przyczyniły się
inne osoby.

Wszystkie inne
kwestie analizowane

w opinii będącej podstawą orzekania w przedmiotowej sprawie - Instytucji Specjalistycznej - Biura (...) w L. , nie miały związku przyczynowo - skutkowego z wypadkiem T. F.. Odnosił się do nich w sposób wyczerpujący sąd merytoryczny podnosząc, iż ostatnio wymieniony nie wykonywał pracy szczególnie niebezpiecznej do jakiej należy praca na wysokości, a więc pracodawca nie miał obowiązku prawnego zapewnienia specjalnego nadzoru nad wykonywaną przez niego pracą.

Taką pracę szczególnie niebezpieczną wykonywał T. G. realizujący swoje zadania związane z pracami konserwacyjnymi na górnej powierzchni wagonu i ta wymagała od pracodawcy zastosowania szczególnych procedur przewidzianych w & 81 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w

sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 26 września 1997 roku (Dz. U Nr 169, poz. 1650 ze zmianami), zgodnie z którym pracodawca określa szczególne wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy przy wykonywaniu prac szczególnie niebezpiecznych, w szczególności zapewnia bezpośredni nadzór nad tymi pracami wyznaczonych w tym celu osób. Według opiniującego w sprawie biegłego z Instytucji Specjalistycznej - Biura (...) w L. , powołującego się na interpretacje, opinie i komentarze, bezpośredni nadzór nad tymi pracownikami nie wymaga stałego osobistego przebywania na miejscu pracy i obserwowania sposobu wykonywania pracy przez pracownika.

Nie ma racji skarżący zarzucając w pisemnych motywach apelacji temu biegłemu, iż nie zauważa braku instrukcji

bhp w zakładzie dotyczących prac szczególnie niebezpiecznych na wysokości, pomimo wykonywania takowych w dniu zdarzenia przez T. G.. Taką sygnalizację dotyczącą nie uwzględniania prac na wysokości, przez Instrukcję BHP przy przeglądach poziomu utrzymania P2 i P3, zawarł w swej pierwotnej opinii biegły J. C. na karcie 344 akt. Niemniej jednak po uzupełnieniu materiału dowodowego w postępowaniu rozpoznawczym poprzez załączenie przez oskarżonego Decyzji Nr (...) S.A. Zakładu (...) w K. z dnia 26 maja 2014 roku w sprawie ustalenia wykazu prac szczególnie niebezpiecznych w (...) S.A. Zakład (...) w K. (karta 683 - 684 akt sprawy ,) biegły J. C. wydał opinię uzupełniającą, w której uwzględnił wskazaną powyżej decyzję stwierdzając, że w postanowieniu wyrażonym w & 1 pkt. 5 decyzja ustaliła pracę T. G. w dniu zdarzenia jako pracę szczególnie

niebezpieczną, a w postanowieniu wyrażonym w & 3 pkt. 1 decyzja ustaliła obowiązek bezpośredniego nadzoru nad pracą T. G. na wysokości około 2 metrów na górnej powierzchni wagonu 401Zm i uznał, że postanowienia te spełniają dyspozycje wynikające z przepisów & 80 i &105 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (opinia karta 721).

Nie ma też racji skarżący kwestionując ustalenia sądu rejonowego dotyczące prawidłowego zabezpieczenia T. G. przed możliwością upadku z wysokości poprzez zamontowany system kotwiący TRASER.

Jakkolwiek opinia biegłego J. C. na karcie 720 akt sprawy wskazała, że instrukcja użytkownika szynowego systemu kotwiczącego TRASER znajdująca się na karcie 671 -

675 akt sprawy nie precyzuje sposobu łączenia zaczepu szelek pracownika z poziomem tego systemu usytuowanego pod dachem hali na wysokości kilku metrów nad poziomem O (podłogi), to jednak zeznania T. G. jednoznacznie wskazują, że w czasie wykonywania pracy na wagonie był przypięty szelkami do liny systemu kotwiącego. Natomiast sam fakt serwisowania tego systemu wynikający z załączonej przez oskarżonego na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego dokumentacji obrazującej wykonywane przeglądy w dniu 2 lipca 2015 roku (protokół wykonania przeglądu systemu kotwiczącego TRASER karta 680 - 682 akt sprawy) przekonuje o prawidłowości jego funkcjonowania i należyтым spełnianiu przezeń zadań związanych z ochroną pracowników zakładu przed upadkiem z wysokości.

Niezależnie od powyższych rozważań trzeba zauważyć, że kwestia sprzętu chroniącego przed upadkiem z wysokości dotyczy wyłącznie T. G. (co również dostrzega biegły J. C. w opinii uzupełniającej pkt.2.1.1 na karcie 719 akt sprawy). Tylko do tego ostatniego odnosi się również podnoszona przez skarżącego (zresztą w ślad za biegłym J. C.) kwestia braku zapewnienia bezpiecznego dojścia na jego stanowisko pracy znajdujące się na wysokości - na powierzchni wagonu. Istotnie jak wynika z materiału dowodowego sprawy do wejścia na wagon nie posługiwano się drabiną, ale służyły do tego schodki znajdujące się w ramach konstrukcji wagonu, o czym relacjonował w swych zeznaniach przed obliczem sądu rejonowego specjalista do spraw bhp w zakładzie świadek K. S. (karta 668 odwrót - 670 akt sprawy).

Chybiony jest też zarzut apelanta dotyczący

nieprawidłowego uznania przez sąd rejonowy, że praca Ł. N. w kanale naprawczym nie była pracą szczególnie niebezpieczną. W ocenie sądu odwoławczego sąd ten trafnie odwołał się do fachowej opinii Instytucji Specjalistycznej - Biura (...) w L., wedle której prace prowadzone w zbiornikach, kanałach, wnętrzach urządzeń technicznych i w innych niebezpiecznych przestrzeniach zamkniętych zwanych "zbiornikami" to prace prowadzone w zbiornikach, do których wejście odbywa się przez włazy lub otwory o niewielkich rozmiarach lub jest w inny sposób utrudnione, a taka sytuacja nie występuje w przypadku kanałów naprawczych, w tym kolejowych (przecież całkowicie otwartych).

Trzeba wreszcie zauważyć, iż zarzut aktu oskarżenia w swej treści odnosi się do wypadku przy pracy jakiemu uległ

T. F. i tylko tego ostatniego traktuje jako pokrzywdzonego w przedmiotowej sprawie. Ta publiczna skarga nie obejmuje natomiast swym zakresem narażenia - poprzez niedopełnienie obowiązków z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy przez oskarżonego W. C. - na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia czy spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu T. G. i Ł. N.. Również skarga apelacyjna konstruuje w komparacji zarzuty odnoszące się do wypadku przy pracy jakiemu uległ T. F., a dopiero w jej uzasadnieniu prokurator przedstawił krytyczne uwagi dotyczące potraktowania przez sąd pierwszej instancji problematyki związanej z pracą wykonywaną przez T. G. i Ł. N.. Dlatego ostatnio poruszana na łamach niniejszego opracowania tematyka związana z tymi ostatnio wymienionymi osobami nie ma

<p>znaczenia dla przedmiotowego rozstrzygnięcia merytorycznego.</p> <p>W tym stanie rzeczy prawidłowa jest konstatacja sądu rejonowego, iż oskarżony W. C. jako przedstawiciel pracodawcy wywiązał się z obowiązków wynikających z art. 212 pkt. 3 kodeksu pracy i § 81 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 26 września 1997 roku (Dz. U Nr 169, poz. 1650), wobec czego nie może ponosić odpowiedzialności za sprawstwo czynu z art. 220 § 1 k.k., a w konsekwencji i za skutek nieumyślny określony w art. 155 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opcznie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wniosek niezasadny z przyczyn podanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Uniewinnienie oskarżonego W. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu.		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		

Wyrok słuźny. Zarzuty apelacyjne niezasadne.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2..	Uznając wniosek obrony za zasadny,		

	<p>z uwagi na nieuwzględnienie apelacji prokuratora, na podstawie art. 636 & 1 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego koszty zastępstwa prawnego za postępowanie odwoławcze w kwocie 840 złotych (według stawki minimalnej stosownie do & 11 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10. 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).</p>	
3.	<p>Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji prokuratora, na podstawie art. 636 & 1 k.p.k. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok uniewinniający		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana